

Chương 2: Chỉ là tôi muốn em nhìn đến tôi

Cứ mỗi lần Tô Vận Cẩm tức giận chống đỡ trò khiêu khích của cậu, rồi sau đó lại lặng lẽ quay người đi, nhìn tấm lưng thẳng đờ của cô, trong mắt Trình Tranh lại thoáng chút thất vọng. Cô tựa mạnh như thế vào bàn học của cậu, khiến cho nét vẽ đường phụ trợ trong vở bài tập Hình học của cậu biến thành một đường cong vút, thế nhưng lúc ấy cậu chàng chỉ để ý đến mớ tóc buông xoà xuống bàn mình. “Đêm qua không chải đầu, tóc mềm phủ bờ vai, quần quít chàng bên gối, chỗ nào chẳng đáng yêu”.

[1] Ngữ văn vốn không phải là môn tủ của Trình Tranh, thế nhưng trong đầu cậu lại chỉ ríu róng nảy ra mấy câu này, đến bản thân Trình Tranh cũng phải giật bản mình, thế nên cậu buộc phải nói phũ vài câu để đánh tan cái suy nghĩ quái gở ấy đi.

Cậu cười nhạo cô ngốc nghếch, rõ là cô tức giận rồi đấy, thế mà vẫn giống hệt như bao bạn từ xưa tới nay, cứ nhẫn nhin, kìm nén, nhất quyết không chịu nổi cơn tam bành. Trình Tranh, mày lại làm mọi sự bung bét cả rồi, rõ ràng là mày chỉ mong chờ cô ấy nói một câu: “Cậu giảng cho tớ một chút được không ...”, giống hệt như cách cách nữ sinh khác nhìn vào mày đầy chờ đợi vậy.

Thế nhưng, trước nay cô vẫn không nói ra. Cậu biết cô sẽ không nói như thế. Cô nữ sinh thích mím chặt môi, lặng lẽ như một cái bóng, cứ luôn cúi đầu. Thật ra Tô Vận Cẩm có một đôi mắt thật đẹp, nếu không có ngày hôm ấy, Trình Tranh vĩnh viễn chẳng bao giờ phát hiện ra ... Hôm ấy, cậu nam sinh năm thứ hai Trình Tranh cùng với bọn Chu Tử Dực túm tụm ở lối đi ngay trước lớp để “chém gió” với nhau. Chu Tử Dực hỏi: “A Tranh, cậu chọn Ban Xã hội hay là Ban tự nhiên?” Anh chàng thờ ơ đáp lời: “Hỏi vợ vẫn, tôi đương nhiên là chọn ban Tự nhiên rồi, ai mà không biết chỉ có đám con gái vui đầu học gạo với lũ học sinh yếu kém không giấy giũa gì được mới chọn ban Xã hội ...”. Cậu thực lòng nghĩ thế, không hề có ý châm chọc ai hết. Thế nhưng, lời vừa buông ra, cậu chợt trông thấy một nữ sinh cúi đầu lướt qua chỗ bọn họ đột nhiên ngoảnh mặt lại ở cách đó vài bước, nhìn thẳng về hướng họ đang đứng. Biểu hiện của cô rất đặc biệt, khuôn mặt trắng ngần đỏ lựng lên lạ lùng, thực là đáng vẻ thanh nhã, bên trong đôi mắt huyền sâu thăm cơ hồ có hai ngọn đuốc đang bùng cháy, cả con người cũng vì thế mà trở nên sinh động không ngờ.

Đây là lần đầu tiên Trình Tranh chăm chú dõi mắt vào một nữ sinh, cậu nhìn cô, tới nỗi này giờ vừa nói câu gì cũng không nhớ. Thế nhưng ánh mắt của cô lại chẳng dừng lại nơi cậu, chỉ vội vã quay người đi, vẫn nguyên dáng cúi đầu bước tiếp.

“Này này, con nhỏ vừa rồi là ai thế?” Cậu chàng lay lay Chu Tử Dực. Chu Tử Dực ngơ ngác không hiểu, nhìn về phía tay cậu chỉ: “Ai cơ, ai nào cơ?”. Cậu lại hướng mắt về phía cô vừa đi qua, chỉ thấy mấy nam sinh ồn ào ở lớp bên cạnh, tiếp ngay sau đó vang lên hồi chuông báo vào học đáng chán.

Đêm hôm ấy, hia ngọn đuốc trong đôi mắt nọ cứ triền miên thiêu đốt giấc mơ của Trình Tranh nóng bỏng, cậu trần trọc trở mình, nhưng khi ngọn lửa dần xa, cậu mới nhận ra rằng bản thân mình chỉ muốn nắm lấy nó chặt hơn, Nửa đêm từ cơn mơ tỉnh lại, Trình Tranh mới phát hiện ra ở quần mình có một đám dính ướt lạnh lạnh, cậu chàng mười bảy tuổi đầu khe khẽ chửi thề, đi ra giặt sạch, trong lòng vô cùng hoang mang. Từ lúc ấy trở đi, giờ tan học, Trình Tranh đứng ở hành lang, bắt đầu vô thức tìm kiếm bóng dáng nọ, thế nhưng tận đến hết năm thứ hai, cậu vẫn không trông thấy cô đâu cả. Không phải là cậu chưa từng nghĩ đến việc dò hỏi anh chàng Chu Tử Dục vốn được xưng tụng là “người bạn của chị em”, nhưng lại sợ Tử Dục cười chê, cuối cùng cũng chẳng có mặt mũi nào lân la. Thêm nữa, cậu phải miêu tả hình dung với Chu Tử Dục thế nào đây? Cô ấy có gì đặc biệt, ngoài đôi mắt sáng bừng lên chớp nhoáng? Thế nhưng có bao nhiêu người có mặt ở đó, vì đâu mọi người đều thấy mà như không, chỉ có cậu như bị điện giật thế này? Đây là loại từ trường kì quái gì kia chứ? Rõ ràng đáng vẽ cô bình thường quá đỗi, nhưng biết bao cô gái đã từng lướt qua, có kẻ đã quên, có người xa lạ, cậu lại có thể biết rõ đến thế rằng không phải là cô.

Tận đến ngày học đầu tiên sau khi phân ban của năm thứ ba, cậu mới phát hiện ra rằng hoá ra mình và cô gái ấy lại cùng ngồi trong một lớp học. Thật kì lạ, cậu dường như đang ở giữa biển cả mênh mang kiếm tìm một lá thuyền, giữa biết bao nhiêu nữ sinh vận cùng một bộ đồng phục mà tìm bóng cô, không ngờ bấy nay cô chẳng qua là bạn học ngay ở lớp bên cạnh, thế mà trước lần tương ngộ ấy, cậu chẳng may may có một chút ấn tượng nào.

Chẳng mấy chốc, Trình Tranh phát hiện ra rằng , hồi trước mình chưa từng biết đến có một người như thế, rồi sau cái ngày tương ngộ hồi năm thứ hai làm cách nào cũng không thể tìm thấy cô cũng là có lí do. Cô gái này luôn tự thu mình thành một cái bóng xám mờ, mím chặt môi thành thói quen, mi mắt sụp xuống, hầu như lúc nào cũng lặng lẽ, khép kín, khiến người ta rất dễ dàng quên bẵng đi sự tồn tại của cô, và lại cô cũng chẳng nhìn đến sự tồn tại của người khác, trong đó có cả cậu. Cô chưa từng xuất hiện trong đám nữ sinh rầm rĩ cổ vũ cậu ở sân bóng; biết bao nhiêu lần cậu cố ý bước qua chỗ ngồi của cô, đến mái tóc của cô cũng chưa từng vì cậu mà lay động lấy một sợi; có lúc cậu cố nhẫn nại lắng nghe mấy nữ sinh đến “việt vị” còn không hiểu hăng hái bàn luận về

bóng đá, hi vọng cô sẽ nhìn đến cái đám bàn luận rôm rả bốc giời này một lần, nhưng trước nay cô chẳng hề ghé mắt.

Trình Tranh không biết tại sao mình lại để ý đến Tô vận Cẩm tới mức này, nhưng trong lòng thì luôn cự tuyệt việc quan tâm thái quá tới cô, cô ta là cái gì chứ, chẳng qua chỉ là một trong số những “em gái quê” xuất thân thôn ổ như lời bọn Chu Tử Dục. Cô nàng quê kệch, chẳng đến nổi xinh đẹp, tính cách không làm người ta ưa thích, vút ra đường thì dùng kính lúp soi cũng chẳng thấy đâu. Ngoài cậu ra, còn có ai phát hiện được nét khác biệt của cô? Tất nhiên, tốt nhất là vĩnh viễn đừng có ai khác nhìn ra nữa.

Một bận mấy nam sinh lại túm tụm bàn luận bí mật, lúc một cậu đánh giá “bát đại khủng long” trong lớp có vô tình khơi lên: “Thực ra, tớ thấy Tô Vận Cẩm mà son phấn vào một

tạo thì cũng ưa nhìn lắm đấy”, Trình Tranh gần như lập tức giãy nảy lên, kịch liệt phản pháo: “Vớ vẩn, đến lợn nái trang điểm còn đẹp nữa là!”.

Bọn họ đều cho rằng cậu coi Tô Vận Cẩm là thứ cực kì ngứa mắt, thực ra chỉ riêng bản thân cậu hiểu rõ, cậu không thích những nam sinh khác bình phẩm này nọ về cô, cũng giống như không thích thứ bảo bối cất giữ riêng mình bị nhòm trộm vậy.

Thế nên, hằng ngày trong lớp học, Trình Tranh đều vừa ép bản thân không được để ý đến cô, lại vừa chờ đợi sự chú ý của cô. Tận đến ngày điều chỉnh chỗ ngồi, cô tần ngần ngồi vào trước mặt cậu, tim cậu đập nhanh tới mức tự mình phải xấu hổ, đành vờ vịt vùi đầu vào đóng sách vở, đầu óc một bầu rỗng không, ngòi bút vạch như bay trên giấy nháp cả nửa ngày, hoá ra đều là những đường nguệch ngoạc vô thức, hỗn loạn, rối bung. Cậu không thích đám nữ sinh ngồi gần mình, ồn ào mà phiền phức, kể cả cô bạn Mạnh Tuyết bấy lâu nay vẫn chơi thân thiết là thế, vậy mà nói đến việc định ngồi ở hàng trước cậu, cậu cũng gay gắt gắt đi, nhưng Tô Vận Cẩm là ngoại lệ. Cậu thậm chí còn sợ rằng vẻ nồng nhiệt toát ra một khi mình ngẩng đầu lên sẽ dọa cho cô khiếp hãi mà chạy mất. Lúc Chu Tử Dục gào lên câu ấy, cậu cuống quýt tít mù, đầu óc không nghĩ ngợi gì, buột ngay ra cái câu khó nghe ấy. Lúc Tô Vận Cẩm nhìn cậu căm hờn, cả người bị cơn giận dữ thiêu đốt bùng bùng, thiêu đốt luôn cả cậu tới nỗi lòng dạ rối bời, nhưng trong lòng cậu dấy lên thứ niềm vui ác độc, rằng chỉ có thế này cô mới để ý đến sự tồn tại của cậu, chỉ có thế này cô mới nhìn cậu chăm chú.

Tô Vận Cẩm, Tô Vận Cẩm, Trình Tranh thích cái tên này, khẽ thốt trên môi ý vị du dương êm ái. Nhưng dựa vào cái gì mà cô lại thiêu đốt thế giới của cậu đến nỗi lửa bùng rừng rực, trong khi bản thân cô sóng cả vẫn chẳng động tâm?

Tô Vận Cẩm đương nhiên không thể phát giác ra mâu thuẫn bên trong Trình Tranh, hầu như lúc nào cô cũng buồn khổ vì bệnh tình của bố. Bệnh gan của ông ngày một trầm trọng thêm, bây giờ ngay đến thời gian giảng dạy bình thường ở trường trung học ông cũng không thể bảo đảm nổi, thân hình chẳng mấy chốc đã gầy sọp. Hồi chiều, lúc cô nói chuyện điện thoại với mẹ, bà mẹ ở đầu dây bên kia khóc lóc nức nở, khiến gan ruột Tô Vận Cẩm cứ nóng như lửa đốt. Cô tỏ ý muốn về nhà thăm bố, mẹ cô ghen ngào phản đối, hiện giờ là thời điểm then chốt của kì thi đại học, không gì quan trọng hơn chuyên tâm ôn tập. Nỗi đau buồn khó tả bày của Tô Vận Cẩm lúc này là: không những không thể săn sóc cho bố, đến cả việc giành được kết quả tốt để mang tới chút an ủi cho ông cô cũng không làm được, chẳng có ai thăm hại hơn cô.

Sau cuộc điện thoại với mẹ, suốt thời gian tự học buổi tối cô cảm thấy toàn thân chẳng có chút khí lực nào, khó nói cho rõ là trong lòng bức bối hay cơ thể khó ở. Tiếp đó, cô cảm thấy giữa hai bắp đùi tuôn ra một dòng ấm nóng, nhà đã đột lại đựng mưa triền miên, sớm chút nữa cô quên mất đã đến kỳ “mấy ngày” đều đặn hằng tháng. Khó khăn lắm mới gắng gượng được đến lúc giải lao giữa giờ tự học, Tô Vận Cẩm rút từ trong cặp ra một miếng băng vệ sinh dự phòng, tính chạy vào nhà vệ sinh, thế nhưng áo quần trên dưới lại không có cái túi nào nhét cho vừa miếng băng, cô nằng lúc quần loé ra ý hay, vợ ngay lấy cuốn sách, kẹp

miếng băng vào bên trong, rồi sấp ngửa nhằm cửa nhà vệ sinh mà chạy. Cúi gằm mặt, lại chạy vội, đến gần cửa lớp, Tô Vận Cẩm đâm sầm vào một người.

“Tô Vận Cẩm, cậu chạy vội đi đâu thế đấy à?” Vừa nghe thấy giọng của Trình Tranh, Tô Vận Cẩm đã cảm thấy “phát sốt”, tại sao chỗ nào cũng có thể đụng phải “chòm sao ác” này? Đang định bỏ qua cậu ta để đi tiếp, cậu ta lại cố ý chặn đường cô, “Hà hà, cậu xem mình kìa, mặt trắng bệch như quỷ, trúng tà hay sao thế?”

“Làm ơn tránh ra được không, tôi, tôi phải ra nhà vệ sinh.” “Ra nhà vệ sinh mà cậu cầm cuốn Phân tích tác phẩm văn ngôn làm gì?” Giọng điệu Trình Tranh bỗng lên cao kì quái. Mặt Tô Vận Cẩm càng trắng bệch, chẳng lẽ dây vào không nổi, thoát khỏi chẳng xong? Cô không nói thêm nữa, lăm lăm lách vào khe hở bên cạnh cậu ta, chen ra ngoài cửa.

Trông thấy thần sắc cô quái gở, Trình Tranh càng sinh lòng nghi hoặc, không tìm hiểu một phen quyết không bỏ cuộc. Cậu giật phắt cuốn sách từ tay Tô Vận Cẩm, “Dở hơi à? Đi vệ sinh mà còn đọc sách, cậu ...”. Lời nói chưa dứt, Tô Vận Cẩm đã nhoai người lên cướp lại như điên dại khiến cậu sợ phát khiếp. Anh chàng cậu ưu thế chiều cao giật ra theo bản năng, không hiểu vì sao hôm nay Tô Vận Cẩm lại có vẻ ương ngạnh điên cuồng quyết giành lại bằng được cuốn Phân tích tác phẩm văn ngôn như thế. Hai người một giằng một nê, đang lúc co kéo, một vật trắng như tuyết từ trong ruột sách rơi ra.

Trình Tranh dán mắt vào món đồ trên mặt đất, sững lại đến năm giây, Tô Vận Cẩm thì đột ngột im phắc, chỉ nhìn đăm đăm vào cậu ta. Kinh ngạc, hồ thẹn, tức giận, bao nhiêu uất ức nín nhịn bấy lâu, cảm giác khó ở trong người, nỗi lo âu cho bệnh tình của bố ... tất cả những tâm tư của cô tựa như núi lửa phun trào. Cô từ từ khom người nhặt miếng băng vệ sinh lên, cúi đầu nhẹ nhàng phui phui bụi trên đó, rồi ngay trước con mắt của bao người, thẳng tay ném mạnh nó vào giữa khuôn mặt còn đang sừng sờ ngay trước cô, điên cuồng gào lên: “Cậu muốn chứ gì? Cho cậu, cho cậu đây này ...”.

Cả phòng học trải qua không khí lạnh phắc kỳ dị trong vài giây. Đến lúc Trình Tranh hoàn hồn, miếng băng vệ sinh tội nghiệp ấy đã từ sống mũi thẳng tắp của cậu trượt xuống, lần thứ hai đáp trở lại mặt đất còn con người trước sau chỉ làm tượng đất đã dùng tốc độ nước rút một trăm mét chạy vụt ra khỏi phòng học rồi.

Trình Tranh nhặt vật đó lên như thể phản xạ có điều kiện, nhằm bóng dáng cô gái đuổi theo.

Tô Vận Cẩm không nhằm hướng nhà vệ sinh mà chạy về phía ki túc xá nữ, Trình Tranh đến khoảng giữa của con đường nhỏ nối từ lớp học đến khu ký túc xá đã đuổi kịp cô, cậu giơ tay túm chặt lấy áo cô, khiến cô lao đảo dừng bước. Tô Vận Cẩm thở phì phò, ngẩng đầu nhìn cậu, đầu tóc rối tung, khắp mặt lan vệt nước mắt.

Trình Tranh bị nước mắt của cô làm cho sợ đờ người, chỉ là theo trực giác không thể để cô chạy mất như thế này. Cậu nhất định phải nói điều gì đó với cô, không nói không được! Thế nhưng giờ đây cô đang ở cách cậu

có mười xentimet, chứa chan nước mắt, cậu lại hoàn toàn chẳng biết phải bày tỏ cái gì, cảm lặng hồi lâu mới lắp bắp thốt ra một câu: "...Việc ấy ... nghe nói ... con gái các cậu mấy ngày thế này chạy nhảy mạnh sẽ bị đau bụng đấy".

Tô Vận Cẩm sợ hãi lắc lắc đầu, hết như trông thấy một thằng điên, nước mắt càng tuôn ra xối xả, "Trình Tranh, rốt cuộc cậu muốn làm cái gì? Tôi đã đắc tội với cậu lúc nào? Nếu có thì cậu nói ra đi, tôi xin lỗi cậu thì không được hay sao?". Lúc này cô không còn kích động như lúc đầu nữa, chỉ cảm thấy rã rời, không biết mình cuối cùng sai ở đâu, tìm mọi cách nhẫn nhịn, cuối cùng cậu ta vẫn không buông tha cô. "Hôm đó ở chỗ hành lang, cậu ngoái lại nhìn tôi làm gì, sau đó lại một mực ra về không hề quen biết tôi, thế là ra làm sao, cậu nói đi!", Trình Tranh đang cơn luống cuống cũng không thềm để ý lý lẽ, cứ thế ương ngạnh tuôn ra một câu, thế này mới biết, đây chẳng phải là nghi vấn bấy lâu của cậu chàng hay sao?

Tô Vận Cẩm hoàn toàn không hiểu cậu ta đang nói gì, "Tôi nhìn cậu lúc nào cơ, trước khi học cùng lớp tôi hoàn toàn không quen biết cậu!". Tại sao lại như thế, ký ức của cậu về một người lại sâu sắc tới vậy, người ấy lại chẳng có chút cảm giác nào? Trình Tranh chưa từng gặp phải sự tình kiểu này, đến tác dụng lực cũng là tương hỗ, phương trình hoá học thì cân bằng, năng lượng chẳng phải cũng bảo toàn đấy sao? Cậu làm cách nào cũng không hiểu nổi, rõ ràng là cô đã quay đầu lại, nếu ánh mắt ấy không phải nhìn cậu thì là nhìn ai chứ? Cậu không muốn cô ấy nhìn người khác, làm thế nào đây?

Bởi đang là thời gian tự học buổi tối, con đường nhỏ tối tăm này ngoài hai bọn họ ra chẳng còn ai khác, ngọn đèn đường trắng bột soi xuống hai chiếc bóng kéo dài đan quện vào nhau, thi thoảng từng làn gió đêm khe khẽ thổi qua, lay động cành lá bên đường, phát ra thứ âm thanh vụn vỡ, chẳng che đậy nổi tiếng thở gấp gáp của hai người.

Trình Tranh, cô ấy thực sự chẳng lưu lại chút ấn tượng nào về mày cả, mày phải làm thế nào đây, rốt cuộc mày muốn làm gì chứ? Cậu hoang mang tự hỏi bản thân, sau đó, trước khi đầu óc đưa ra câu trả lời, môi cậu đã vô thức đáp trên mắt cô, hút cạn những giọt lệ, cuối cùng in trên đôi môi cô, bờ ngõ xoay xoả.

Tận đến lúc bắt chân dội đến một cơn đau điếng, cậu mới buông cô ra. Tô Vận Cẩm run rẩy lùi lại một bước, cố sức dùng tay quệt ngang môi,

cũng là quệt hết những kinh hãi cùng ngại ngùng trên khuôn mặt, quay đầu đi tiếp. Lần này Trình Tranh không đuổi theo nữa, cậu chỉ sững sờ ngóng cô cahy xa dần, rồi khe khẽ thốt lên: "Tôi chẳng muốn làm thế nào hết, chỉ là không biết phải phải làm thế nào mới có thể khiến cậu nhìn đến tôi. Từ trước đến nay đều là vậy."

Cậu không rõ là cô có nghe hay không, trong lòng bỗng nhiên sáng rõ như ngộ ra chân lý, hoá ra là thế ... Hoá ra là thế!

Về đến cửa lớp, Trình Tranh trông thấy mấy cái đầu đang tò mò nhòm ngó. Chu Tử Dục từ đám đó thò đầu ra, nhìn thấy cậu quay trở lại, liền bám chặt lấy vai cậu, khẽ giọng hỏi: "Người anh em, vừa nãy cậu đuổi kịp rồi không đánh con nhỏ đó đấy chứ?".

“Phì!” Trình Tranh hất bàn tay đang đặt trên vai của mình ra, không thèm trả lời thứ câu hỏi vớ vẩn như thế. Chu Tử Dục gương cười tiếp tục xấp lại: “Tớ bảo này, cậu đừng có nghĩ ngợi quá, thằng con trai nào gặp phải chuyện này cũng cảm thấy cấu hỏ nhục nhã như thế thôi mà”. “Cậu biến đi, đừng phiền tôi”. Trình Tranh cười cười, phờn phơ đi về chỗ ngồi, tâm tư vẫn còn đang chìm đắm trong vị ngọt ngào của đôi môi Tô Vận Cẩm, cảm thấy trái tim này không còn thuộc về bản thân nữa, tự nhiên cũng chẳng để ý đến ánh mắt cảm thông của bạn bè của bạn bè xung quanh đang nhìn vào mình.

Chu Tử Dục thì thảo phía sau cậu: “Anh chàng nay trúng tà rồi, bị một con bé nhà quê si nhục như thế, mà lại cười hơn ha hơn hờ, chắc không đến nỗi bị kích động quá độ thể chứ?”.

Cả buổi tối hôm ấy Tô Vận Cẩm không xuất hiện ở lớp học nữa, lúc giáo viên trực đi kiểm tra chuyên cần, Mạc Úc Hoa nộp một tờ đơn xin phép nghỉ học cho cô.

Anh chàng Trình Tranh “bị kích động quá độ” thì cứ ngóng nhìn chỗ ngồi bỏ trống phía trước, cả buổi tối đều cảm thấy ngơ ngẩn. Trong mắt các bạn học, mối quan hệ giữa Trình Tranh và Tô Vận Cẩm sau “sự kiện băng vệ sinh” cũng chẳng có gì khác đi. Trình Tranh vẫn thường xuyên vô cớ gây sự trên chộc Vận Cẩm như xưa, Vận Cẩm thì vẫn cứ im lìm chống đỡ, bọn họ đều không hề mở miệng nhắc tới sự việc đó, cũng không có người ngoài cuộc nào cố tình khơi ra, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra hết. Thế nhưng Trình Tranh biết rằng, nó chỉ là có vẻ chưa từng xảy ra thôi, còn trong tim anh chàng, những gì cần sinh ra thì đã sớm nảy mầm từ lâu. Nhìn khuôn mặt của Tô

Vận Cẩm cậu chịu không thể đoán ra suy nghĩ của cô, cô càng không tỏ vẻ gì, con tim cậu chàng càng chẳng có lấy một manh mối nào. Có lúc Trình Tranh nghĩ, nếu như thái độ của cô đối với cậu cay nghiệt một chút, đốp lại cậu một, hai lượt, hoặc giả mắng chửi cậu “lưu manh”, có lẽ cậu sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, bởi chỉ ít điều này chứng minh rằng nụ hôn buổi tối hôm ấy là có thực, chứ không phải chỉ là cơn mộng mị hão huyền một mình cậu vẽ vờ ra. Cô có nghe thấy cậu nói cuối cùng mà cậu thốt ra không, rốt cuộc cô có biết cậu đang nghĩ gì không? Bất kể ra sao đi nữa, cũng đừng nên không may may lay động thể này.

Cậu không còn nói những lời độc địa, nhưng vẫn thích có ý thò chân xuống gầm ghế của cô mà lay qua lay lại, cô cứ cau mày quay xuống cậu lại làm mặt vô tội cười; tấm lưng cô gầy guộc, có lúc qua lớp vải áo đồng phục màu xanh giặt đã phai màu lò mờ nhìn thấy được sợi dây áo con màu trắng, Trình Tranh không dám tưởng tượng thêm, mỗi lần ngó mắt nhìn đều cảm thấy mặt đỏ bừng, tim đập rộn. Rất nhiều năm sau đó, Trình Tranh cứ nghĩ lại mùa hè của năm thứ ba trung học ấy, cậu ngắm nhìn cô ở phía sau, trong lòng vẫn dấy lên vị ngọt ngào ngơ ngẩn. Như Trình Tranh thấy, tư duy logic của Tô Vận Cẩm đúng là lộn xộn. Theo ấn tượng của cậu, xưa nay cô chưa từng qua được môn Số học. Cái khiến người ta bức tức nhất là, bình thường lúc cô đụng phải những câu không hiểu, cứ toàn một thân một mình xoay xoã, rõ ràng ở phía sau cô có một người hăng hái giúp đỡ đang gào thét trong câm lặng:

hỏi tôi đi, hỏi tôi đi mà! Thế nhưng trước nay cô đều không cảm nhận được điều ấy. Đến lúc thật bí bách cùng cực cô thà hỏi Tống Minh chứ chưa từng hỏi cậu.

Cái cậu Tống Minh đó, Anh ngữ thì cừ, nhưng mấy môn Toán, Lý, Hoá thì xoàng xoàng thôi. Rất nhiều lần Trình Tranh ở phía sau nghe cậu ta giảng giải cho Tô Vận Cẩm, cơ man là lời lẽ tầm phào, có điều chẳng có gì căng thẳng nghiêm trọng, hai người trong cuộc kẻ hỏi người đáp ôn tồn chậm rãi, ngược lại anh chàng Trình Tranh ngoài cuộc đứng nhìn thì tức phát khùng. Cho đến một hôm, Trình Tranh chịu hết xiết khi thấy Tô Vận Cẩm vì một câu đại số điển hình đến mức không thể điển hình hơn mà phải bàn luận cả nửa ngày với Tống Minh, lúc tan học đi qua người cô, cậu chàng dùng dùng hung hãn lấy tay đập mạnh lên bàn cô một tờ nháp viết kín đặc đường hướng và các bước giải bài, sau đó không cho cô cơ hội từ chối, vội vã chạy biến đi. Đến lúc anh chàng trở về chỗ ngồi, đã thấy Tô Vận Cẩm giờ tờ nháp trong tay lên định nói gì đó với cậu. “Cậu đừng nghĩ linh tinh, chỉ là tôi thực tình không chịu được người khác ngu ngốc thế”, Trình Tranh vượt lên ngang với cô, đỏ mặt phân bua. Tô Vận Cẩm nghe thấy thế cũng chậm rãi rành rọt đáp lời: “Cậu cũng đừng nghĩ vớ vẩn, chỉ là tôi muốn hỏi cậu xem đây là chữ gì”. “Xì ...”, Tống Minh ở bên cạnh phì cười. Trông thấy bọn họ nhìn sang, Tống Minh chỉ làm động tác xin mời cứ tự nhiên, rồi tiếp tục vùi mình vào bài vở còn chưa làm xong trên bàn. Trình Tranh không để ý đến cậu ta, rút tờ giấy nháp trong tay Tô Vận Cẩm xem cẩn thận, “Chữ nào cơ? Nói cậu ngốc mà không chịu nhận, chỗ này nghĩa là ...”. Khoảng thời gian tiếp sau đó, các bạn ngồi bên cạnh bọn họ đều kinh ngạc phát hiện ra mối quan hệ giữa Trình Tranh với Tô Vận Cẩm đã có chuyển biến vi diệu. Cô nàng đựng phải những câu không hiểu rõ, ngoài môn Anh văn thi thoảng hỏi Tống Minh ra, còn lại đều khẽ giọng cầu cứu Trình Tranh. Trình Tranh tuy lần nào cũng tỏ vẻ bị làm phiền, nhưng cứ bắt đầu giải thích là chỉ sợ vẫn chưa đủ tường tận. Cậu chàng cũng chẳng hề nhẫn nại, nói qua nói lại một hồi vẫn trông thấy vẻ mù mờ của Tô Vận Cẩm, hoặc giả có lời nào không đúng ý là thường sừng sộ cau có ngay, những lúc như thế Tô Vận Cẩm chẳng thèm tranh cãi với cậu ta, im lặng quay lưng lại, để mặc cậu ta giờ con giờ có. Nhưng chưa đến nửa tiếng đồng hồ là có thể trông thấy Trình Tranh lấy đầu bút chọc chọc vào lưng Tô Vận Cẩm, chủ động nói: “À, vừa nãy tôi vẫn chưa giảng hết, cậu lại đây, nghe tôi nói tiếp nhé ...”.

Phương pháp giảng giải không mệt mỏi của Trình Tranh tuy có thô lỗ, nhưng không thể phủ nhận rằng đường hướng giải bài của cậu luôn rất rõ ràng, rành mạch. Với thái độ giúp đỡ quá sức tích cực của cậu, Tô Vận Cẩm cũng dần dà mò mẫm ra được chút ít bí quyết.

Đương nhiên, cái môn Số học này mà mong muốn chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã tiến bộ vượt bậc thì đúng là không tưởng, nhưng kết quả thi cử của cô cũng từng bước gian nan tiến gần đến mức đạt chuẩn.